

Ds. Joh. Francke - Galaten 6: 14 (Voorbereiding Heilig Avondmaal)

Lezen Galaten 6: 11-18

Psalm 146: 1

Psalm 143: 2

Psalm 108: 1, 2, 3 en 4

Gezang 16

Psalm 116: 7 en 10

Gemeente van onze Heere Jezus Christus!

Aanstaande zondag hopen wij als gemeente van Christus het heilig avondmaal te vieren. Vandaar, naar een zekere kerkelijke gewoonte, vandaag een zogenaamde voorbereidingspreek ter inleiding op de week van voorbereiding, ter inleiding op de zelfbeproeving. Daarbij is dan de vraag: Wat behoort nu bij de voorbereiding van het avondmaal en bij de zelfbeproeving op de viering van het avondmaal in het middelpunt te staan? Wat de voorbereidingspreek betreft hebben we geen moeite naar het lijkt. Natuurlijk moet de prediking ons spreken over Jezus Christus en Die gekruisigd! Maar bij de persoonlijke voorbereiding en zelfbeproeving is het helemaal niet overbodig de vraag te stellen: "Wat behoort nu het centrum van de aandacht van het geloof te zijn?" Want de praktijk wijst uit, dat wij daarbij van alles en nog wat voor onze aandacht hebben maar soms vergeten dat het kruis van Christus de volle aandacht moet hebben.

Bij de persoonlijke voorbereiding op het avondmaal is het gevaar acuut, dat wij óf voortdurend naar onszelf kijken óf alle aandacht geven aan de mensen in de kerk rondom ons. Wij kijken naar onszelf: en dan vragen wij, of wij wel waardig zijn avondmaal te vieren; of wij wel gelovig en godsdienstig genoeg zijn om aan te gaan; of wij ons wel tot een zekere graad en maat van heiligheid hebben opgewerkt, om als waardige avondmaalgangers te verschijnen aan de tafel.

Wij kijken naar de mensen rondom ons in de kerk: en dan vragen we ons af, of wij met die broeder en met die zuster wel aan de éne Avondmaalstafel kunnen aanzitten, want die broeder heeft, naar wij menen, niet erg broederlijk tegen ons gedaan en die zuster is, naar het ons voorkomt, niet erg zusterlijk tegen ons opgetreden. En dan gaan we ons daar eens opzettelijk en diepgaand mee bezig houden!

De vraag, of die broeder en die zuster wel met óns avondmaal kan vieren, komt niet zo spoedig bij ons op. We denken en redeneren van onszelf uit: "Kan IK wel met hem of haar avondmaal vieren?" Vanwege onze zondige hoogmoed denken wij er niet zo gauw aan, dat wij eerst de vraag moeten stellen: "Zou IK aan mijn medebroeder en medezuster soms een struikelblok op de weg naar de avondmaalstafel hebben gelegd? "

Kijk, op deze manier is het allerm minst denkbeeldig, dat wij in de week van voorbereiding op het avondmaal veel met onszelf en met anderen ons bezig houden maar weinig of helemaal niet met het kruis van Christus. We beginnen dan met onszelf en eindigen met onszelf. We beginnen met de anderen en wij eindigen met de anderen. En het gevolg is, dat wij aan dat wat werkelijk de zaak van het avondmaal is (het kruis van Christus!) helemaal niet toekomen. Zodat wij onszelf bij voorbaat van de zegen van het avondmaal beroven. We zijn dan zó met onszelf of met anderen bezig, dat er voor Christus en zijn kruiswerk geen ruimte meer overblijft. Dan vergeten wij in onze zondige overleggingen, dat wij in het avondmaal eerst en vooral met CHRISTUS en met ZIJN MIDDELAARSWERK van doen hebben! Als wij bij onszelf of bij anderen beginnen, dan is dat bewijs ervan, dat wij door Christus en Diens geweldige werk nog niet gegrepen zijn, of liever: ons nog niet hebben LATEN grijpen. Het heeft ons nog niet aangegrepen! En wij hebben het nog niet aangegrepen! Dan beheerst Christus ons leven nog niet van a - z. Dan zijn wij nog niet vervuld met dat onuitsprekelijke, dat Christus voor ons is gekruisigd en gestorven! Dan zijn wij nog niet begonnen, waar wij altijd moeten beginnen: BIJ CHRISTUS. Daarom moeten we ons ook bij de voorbereiding op het avondmaal grondig bekeren van het kijken naar onszelf en naar de anderen in de kerk tot Christus. En daartoe staat nu ook dit woord van Paulus in Galaten 6 : 14 voor ons opgetekend.

Wij horen dan het woord van God over:

HET HEILSFEIT VAN DE KRUISIGING VAN DE WERELD VAN DE ZONDE IN GEMEENSCHAP MET CHRISTUS.

Die kruisiging veroorzaakt:

- 1. het UITBANNEN van de wereld van het kruis;**
- 2. het UITSTOTEN van de kerk onder het kruis;**
- 3. het UITBAZUINEN van de roem op het kruis.**

1. het UITBANNEN van de wereld van het kruis;

In de eerste plaats, broeders en zusters, letten wij erop, dat dit woord van de Heilige Geest door de pen van Paulus ons openbaart, dat de kruisiging van Christus op Golgotha betekent, dat de wereld van de zonde voor ons is gekruisigd en dat op die wijze de wereld van het kruis werd uitgebannen.

Paulus schrijft immers, dat hij geen andere roem wil hebben dan de roem in het kruis van de Heere Jezus Christus. Hij wil alleen roemen in het kruis. Waarom? Dat geeft hij dadelijk precies aan: omdat door dat kruis de wereld voor hem is gekruisigd en hij voor de wereld. Willen wij dus de roem van de apostel verstaan, dan moeten wij eerst aandacht geven aan de

tweede verschelt: de wereld is voor mij gekruisigd en ik ben voor de wereld gekruisigd. U kunt het ook zó lezen, en dan springt de scherpte van deze woorden dadelijk naar voren: de wereld is voor mij een gekruisigde wereld en ik ben voor die wereld een kruiseling. Of nog even anders: door het kruis van Christus is de wereld voor mij uitgebannen en ben ik voor de wereld uitgebannen. Kortom: het kruis van Christus heeft voor mij de wereld geëxcommuniceerd, uitgebannen, uitgestoten, en ben ik voor de wereld geëxcommuniceerd, uitgebannen, uitgestoten. Zodat de wereld voor mij heeft afgedaan en ik voor de wereld heb afgedaan, en wij voor elkaar totaal doodverklaard zijn.

Het is duidelijk, dat hier een wederkerigheid is: de wereld dood voor mij en ik dood voor de wereld. Dat is wel radicaal. En nu moeten wij, om deze op het eerste horen wonderlijke woorden te verstaan, ons eerst bezig houden met het eerste gedeelte: door het kruis van Christus is DE WERELD VOOR MIJ GEKRUISIGD.

Wat bedoelt hier de apostel? Wat bedoelt hij met de wereld? Als wij het woord "wereld" horen, dan denken wij dadelijk aan de wereld der mensen en de wereld der zonde buiten de kerk. Voor ons is het woord "wereld" de samenvatting van allen en alles buiten het geloof in Christus. Dan denken wij aan goddeloze mensen, die van de HEERE en Zijn dienst en van Zijn kerk en koninkrijk niets willen weten. Dan denken wij aan de genieting van de zonde in dans, bioscoop en dat wat de "wereld" nog meer weet te bieden. Maar als Paulus hier het woord "wereld" -gebruikt, denkt hij niet eerst en vooral aan de wereld buiten de kerk maar aan de wereld IN de kerk. Hij denkt eerst en vooral aan de Joden en hun godsdienstig streven. Dat blijkt wel heel duidelijk uit het tekstverband. De apostel is met zijn brief aan de kerken van Galatië ongeveer gereed, als hij onze tekstwoorden neerschrijft. En de hele brief is gericht tegen die joden-christenen in de kerken, die willen, dat net als zij ook de heiden-christenen de wetten van Mozes zullen onderhouden.

Dat betekent, dat de spijswetten moeten nageleefd worden, zodat er onderscheid gemaakt dient te worden tussen rein en onrein voedsel. Het houdt ook in, dat de heiden-christenen zich moeten laten besnijden.

En waarom willen die joden-christenen dat? Om tweeërlei redenen. In de eerste plaats, omdat zij als judaïsten van oordeel zijn, dat het naleven van de wet van Mozes toch wel wetsgerechtigheid voortbrengt, wetsgerechtigheid, welke voor het zalig worden wel noodzakelijk is. Het onderhouden van de wetten van Mozes inzake wassingen en reinigingen en besnijdenis en het vieren van maanden en dagen is toch een zekere voorwaarde om tot geloof en zaligheid te komen. En in de tweede plaats moet worden bedacht volgens die Judaïsten, dat er dan een goede verstandhouding tussen de joodse kerk en de christelijke kerk kan blijven. Want als de christenen ook de joodse wetten nakomen, zullen de joden de christenen beschouwen als een richting of modaliteit van het jodendom.

En dit laatste was toen volgens de judaïsten (de joden-christenen) van groot belang. Want juist omdat de christenen de wetten van Mozes betreffende feestdagen en besnijdenis en zo niet meer

onderhielden, was de haat van het jodendom tegen het christendom opgewekt. Zodat de joden overal waar ze het maar konden de christenen vervolgden. Om twee redenen dus wilden die joden-christenen, dat de heiden-christenen de wetten van Mozes in alles zouden onderhouden: ten eerste omdat het noodzakelijk is om zalig te worden en ten tweede om de vervolging der joden te ontgaan.

En zoals begrijpelijk maakten die judaïsten nogal indruk op de galatische heiden-christenen. Vervolgd worden is geen kleinigheid! En als het dan noodzakelijk is de wetten van Mozes in alles na te komen teneinde zalig te kunnen worden, wel, waarom zou je het dan niet doen? Het is toch niet zo erg, om je te laten besnijden en om bepaalde spijzen te vermijden?

Maar Paulus is in deze brief heel kras tegen die judaïsten opgetreden. Hij zegt kortweg, dat het onderhouden van de joodse wetten om je van je zaligheid te verzekeren en om te willen ontkomen aan de vervolging der joden, een verloochening van het kruis van Christus is. Hij waarschuwt de galatische kerken ten zeerste, om toch aan die redeneringen het oor niet te lenen! Waarom niet? Waarom is het onderhouden van al de mozaïsche wetten en het proberen aan de vervolging der joden te ontkomen een verloochening van het kruis van Christus? Omdat Paulus wel doorziet, wat hier aan de hand is. Paulus heeft het wel door, dat die joden-christenen in feite niet willen weten van de verlossing door Christus-alléén.

Nee, volgens hen moet de mens ook nog iets toebrengen tot zijn verzoening en verlossing en zaligheid: hij moet een beetje wetsvolbrenging toebrengen! Maar dat betekent de verloochening van het kruis van Christus. Want het is niet zo, dat de Heere Christus wat doet tot onze verlossing maar wij zelf ook nog een steentje kunnen bijdragen. Nee, Christus doet alles en wij niets, of Christus doet niets voor ons maar dan zijn we ook geheel verloren, daar wij immers niet voor het minst de wet kunnen onderhouden en volbrengen!

En zo stelt de apostel het heel scherp: we hebben alles in Christus en Diens werk op Golgotha, óf wij hebben er niets aan. Als Christus een volkomen Zaligmaker is, dan hebben wij in Hem alles, dat tot onze zaligheid nodig is. Maar dan mogen wij niet proberen zelf ook nog iets te doen.

En nu noemt de apostel in ons tekstvers het jodendom, dat door wetsvolbrenging zichzelf wil verlossen, kortweg WERELD, DE WERELD. Dat is de wereld DER ZONDE.

Hier wijst de apostel dus aan wat hét kenmerk is van de "wereld": het is het streven naar zelfverlossing! En dat streven naar zelfverlossing kan zich op allerlei manier voordoen en in allerlei vorm zich openbaren. Dat streven naar zelfverlossing kan een zeer goddeloze vorm aannemen bij de mensen, die in de goedheid van de mens geloven (de humanisten!) óf die in bruuft ongelooft zeggen: "Ik zal mezelf wel helpen!" Maar dat streven naar zelfverlossing kan ook zeer godsdienstige vormen aannemen. Zoals bij de Joden en de Judaïsten in de christelijke kerken van Galatië. Want het jodendom wilde heel "vroom" de wet van Mozes in alle delen onderhouden, om op die manier rechtvaardig voor God te willen worden. En ze meenden het echt. Ze spanden zich tot en met in.

En zo was het nu ook bij die joden-christenen, die leerden, dat je de joodse feestdagen en de besnijdenis en nog zoveel meer uit de wet van Mozes moet onderhouden om tot geloof en tot zaligheid te komen. Ze wilden natuurlijk niets afdingen op het werk van Christus! Nee, nee, ze wilden het kruis van Christus laten staan en het werk van Christus ongerept laten! Ja, ze wilden wel graag aannemen, dat Christus de gehele wet voor Zijn volk en kerk had volbracht op Golgotha. Maar, zo leraarden zij, dat ontslaat ons niet van de plicht om door nauwgezette wetsvolbrenging het onze te doen, namelijk door wetsvolbrenging ons bij God aangenaam en rechtvaardig te maken.

Maar de apostel zegt daar vierkant tegenin: "Ik noem al dat streven niet anders dan een streven naar zelfverlossing en dat streven naar zelfverlossing is echt het kenmerk van "de wereld", van "de wereld", die Christus niet nodig heeft".

En, zo wil de apostel zeggen: "Dat is immers bij het kruis van Christus op Golgotha wel openbaar geworden! Want waarom hebben de Joden Christus aan Pilatus overgegeven om gekruisigd te worden? Toch alleen maar omdat zij van geen verlosser waren gediend! Ze wilden zichzelf verlossen door wetsonderhouding! En daarom zeiden ze: Weg met die Jezus Christus!" Zij ergerde zich eraan, dat nota bene een KRUISELING hen van de zonde en haar schuld en straf zou verlossen en door zijn kruisiging aan hen het eeuwige leven zou geven. De Joden kenden Jezus niet als Verlosser. Dat wil zeggen: Ze wilden Hem niet aanvaarden als hun Verlosser. Want hun streven naar zelfverlossing stond hen daarbij in de weg. Vandaar dat de apostel in 1 Cor. 2 schrijft: Welke niemand van de oversten DEZER WERELD gekend heeft, want indien zij Hem gekend hadden, zo zouden zij de Heer der heerlijkheid niet gekruisigd hebben (vs. 8). Met de "oversten DEZER WERELD" bedoelt de apostel

in 1 Cor. 2 ook en eerst de oversten der JODEN! Het Jodendom is "wereld" en al het streven naar zelfverlossing is niet anders dan het streven der wereld, of zich dat nu in brute goddeloosheid openbaart dan wel in een godsdienstig gewaad zich hult.

Maar nu heeft de HEERE aan het kruis van Christus dat zondig en werelds streven naar zelfverlossing geoordeeld, veroordeeld. Want aan het kruis heeft de Vader van Christus laten zien, dat alle streven naar zelfverlossing onder het oordeel en de toorn van God ligt. Ja, dat alle zelfverlossing onmogelijk is. Want Christus moest komen om Zijn volk en kerk te verlossen. Het kruis zegt: "U kunt uzelf niet verlossen! U kunt niet anders dan zondigen! Want uw zonde is, dat u zelfs uw Verlosser uitwerpt en kruisigt!" Het kruis van Christus zegt: "Ik, de Heiland alleen, verlos u van zonde en zondesschuld en zondestraf. Want als u het zelf nog zou kunnen, geheel of gedeeltelijk, dan was Ik niet gekomen om aan het kruis der schande de toorn van God over uw zonde te ondergaan!"

En zo leert het kruis van Christus twee dingen: ten eerste, dat tóen de wereld der godsdienstigheid welke alleen maar zelfverlossing nastreeft, de Christus heeft uitgeworpen, en dat ten tweede, om die verwerping van de Christus de HEERE die wereld der zelfverlossing veroordeelde. Aan het kruis is alle poging tot zelfverlossing, ook tot zelfverlossing door wetsonderhouding, totaal en radicaal veroordeeld. De HEERE vervloekt elk streven naar zelfverlossing, omdat het alleen maar uiting is van de zondige hoogmoed: "Wij kunnen het zelf wel!". Vandaar dat Paulus hier schrijft: door het kruis van Christus is de wereld der zelfverlossing gekruisigd. Dat wil dus zeggen: Door het kruis van Christus heeft de HEERE alle zelfverlossing als onmachtig aan de kaak gesteld en veroordeeld, ja vervloekt.

En nu zegt de apostel: Nu is die wereld der zelfverlossing ook voor mij gekruisigd. Want op Golgotha was ik en was geheel de kerk in Christus begrepen en gerekend. Jezus was daar de Middelaar, Die voor ons allemaal en dus ook voor mij de wereld der zelfverlossing als machteloos en zondig aan de kaak stelde. Hij was daar de Middelaar, Die in onze plaats en dus ook in mijn plaats de zonde veroordeelde, de zonde van de zelfverlossing veroordeelde en uitwierp. En daarom heb ik toen en daar, in en door en met Christus afgerekend met die wereld der zelfverlossing. Die wereld bestaat nu voor mij niet meer. En daarom kan ik die Judaïsten nooit toestemmen, dat wij om tot geloof en tot zaligheid te komen, nog de wet van Mozes moeten onderhouden. Want dan zou ik weer buiten Christus om en buiten Zijn kruis en kruisverdienste om aan mijn eigen verlossing iets willen toebrengen. Maar dat is juist door God aan het kruis veroordeeld en vervloekt! Ik weet het nu eens en voor goed, juist door het kruis van Christus, dat ik van zelfverlossing niets, maar dan ook niets heb te verwachten. Anders was Christus niet ingegaan tot die allerverschrikkelijkste dood van het kruis. Ik heb die wereld der zelfverlossing geëxcommuniceerd, uitgebannen, uitgestoten. Dat heeft Christus voor mij gedaan en in mijn plaats gedaan aan het kruis en daarom doe ik het vandaag en al de dagen van mijn leven ook. Anders was Christus voor mij tevergeefs gestorven.

En zo gaan we verstaan wat de kruisiging van Christus voor u als kerk betekent. Zo leren we begrijpen, dat de wereld der zonde, de wereld der zelfverlossing, voor u als volk van God is gekruisigd, geëxcommuniceerd, uitgebannen, uitgestoten, verworpen, veroordeeld. Dat heeft Christus toen voor u en in uw plaats gedaan. Opdat u vandaag door de kracht van Christus' kruis radicaal en totaal zou breken met de wereld der zelfverlossing. Zodat bij u nooit meer de gedachte zou opkomen, dat u wel iets of veel tot uw verlossing zou willen bijdragen.

En nu nemen wij dat als gereformeerde mensen dadelijk aan! Natuurlijk, wij aanvaarden het allemaal graag, dat Christus ALLEEN ons verlost van de zonde, de zondesschuld en de zondestraf ! Wat zouden wij anders? Maar let nu op: dat deden de Judaïsten ook! En toch wilden zij door wetsonderhouding nog iets bijbrengen tot eigen verlossing en zaligheid. Daarom mogen wij niet zo gauw en vlot verklaren: "Maar ik wil ook niets toebrengen tot mijn verlossing en zaligheid".

Want hoe gaat het in de praktijk van het geloofsleven? Hoe gaat het in de week van voorbereiding op het avondmaal? Helaas vaak zó, dat we zeggen: "Het gaat zo maar niet! Het is wel waar, dat Christus alles voor ons volbracht, maar nu gaat het niet zo gemakkelijk! Je komt er niet zo maar! Om zalig te worden komt er heel wat bij kijken! We moeten toch deze dingen beleven en ervaren. Je moet toch van binnen in je bevinden, dat je een ander mens bent geworden. En als ik zondag aanstaande naar het avondmaal wil, dan moet ik toch waardig zijn. Dan moet ik toch een zekere graad en maat van heiligheid van hart en van leven hebben bereikt. Dan moet er toch iets met mij zijn gebeurd. .Dan moet ik mezelf toch eerst wat opgeknapt hebben!

Ja, zo redeneren wij vaak. En dan vinden we, dat we ernstig zijn en het nauw nemen en dat we toch echt godsdienstig zijn en dat we het niet gemakkelijk opnemen. Maar het is helemaal niet ernstig en helemaal niet godsdienstig en helemaal niet vroom. Het is alleen maar het zoeken, op schijnbaar vrome wijze, van zelfverlossing. U mag niet proberen uzelf waardig te maken. U mag niet proberen uzelf heilig te maken. U mag niet zoeken uzelf voor God aangenaam en rechtvaardig te maken. Uw waardigheid om avondmaal te vieren ligt alleen hierin, dat de Heere Christus u roept. Uw heiligheid ligt in Christus, Die ons geworden is tot rechtvaardigheid en heiligmaking en tot een volkomen verlossing. Aangenaam bent u alleen voor God, omdat Hij om Christus' kruisverdienste u hééft aangenomen tot Zijn kind en erfgenaam. Christus heeft alles, ja alles, volbracht. U hoeft zelf niets bij te dragen tot uw verlossing. U mag het niet en u kunt het niet! U moet aannemen door het geloof, dat Christus het restloos en volmaakt heeft gedaan, zodat u niet eens één zucht hoeft toe te brengen. U moet niet bij uzelf beginnen. Dat is niets anders dan zonde. U hebt alleen maar uzelf aan Christus over te geven. Niet meer en niet minder. En daarom komt u aan het avondmaal als diepzondig mens, als goddeloze, die alleen maar de gerechtigheid van Christus, Zijn volbrachte en volmaakte werk nodig hebt. Meer hebt u niet nodig en ook niet minder. U moet radicaal van uw streven naar zelfverlossing en van uw eigen ervaringen en bevindingen en wat daar meer mag zijn, afzien. U moet radicaal en totaal met die wereld der zelfverlossing, waarin u alleen maar met uzelf of mogelijk ook met anderen bezig bent, breken, afrekenen! U hoeft niet te zuchten en te klagen, want Christus heeft voor u gezucht en geklaagd aan het kruis. U hoeft niet uzelf heilig te maken, want Christus heeft u aan Zijn kruis geheiligd. U hoeft u voor de tafel des HEEREN niet waardig te maken, want Christus heeft u door Zijn offer waardig en bij de HEERE aangenaam gemaakt. U hoeft geen duizend doden te sterven, want Christus heeft voor u de dood der hel geleden. U hoeft uzelf niet te verlossen, want Christus heeft u verlost! Zie, dat is het volle kruisevangelie! U hebt alleen maar dat evangelie aan te nemen, niet meer en ook niet minder.

2. het UITSTOTEN van de kerk onder het kruis;

En nu komt het tweede aan de orde, dat hier door de Heilige Geest is neergeschreven. Paulus zegt niet alleen, dat de wereld der zonde, de wereld der zelfverlossing, voor hem is gekruisigd. Hij zegt niet alleen, dat hij voor zich die wereld totaal uitgebannen heeft, omdat Christus op Golgotha voor hem en voor geheel de kerk die wereld heeft uitgestoten en uitgeworpen. Maar hij zegt nu ook: Ik ben voor die wereld gekruisigd. Dat wil zeggen: Zoals eens op Golgotha de wereld der Joden, de wereld der zelfverlossing, de Christus heeft gekruisigd en daarom uitgebannen en uitgestoten en uitgeworpen, zo heeft zij toen tegelijk dat ook mij gedaan. De wereld der joden moest niets van Christus hebben. Zij wilde zichzelf verlossen en daarom ergerde zij zich aan die Christus, die haar wilde verlossen. Zij heeft toen met grote haat en in grote vijandschap de Heere Jezus Christus uitgeworpen. En, zo zegt de apostel, omdat ik van Christus ben, omdat ik bij Hem behoor, heeft toen de wereld der joden ook mij uitgeworpen en gekruisigd. Het is dus wederkerig: de wereld is voor mij gekruisigd, ik heb met de wereld der zichzelf verlossende joden afgerekend, maar zij heeft op haar beurt ook met mij afgerekend. En daarom moet het ons niet verwonderen, dat de joden ons, christenen haten en willen doden. Zij hebben Christus vervolgd, dus zullen ze ook ons vervolgen. En nu moeten wij als christenen niet proberen aan die haat en vervolging der joden te ontkomen, door ons min of meer op joodse wijze aan te stellen, door bijv. de besnijdenis vast te houden. Neen, wij moeten radicaal met die wereld der zelfverlossing afrekenen. Wij kunnen niet anders en wij mogen niet anders. Want het kruis van Christus heeft met hen totaal en radicaal afgerekend. Zouden wij het niet doen, dan zouden wij Christus en Diens kruis verloochenen. En dan zal de wereld der joden, de wereld der zelfverlossing, ons haten en vervolgen en uitwerpen en kruisigen en doden. Daar moeten we niet vreemd van opkijken. Want daarin toont zij dan haar ware aard: de vijandschap tegen het kruis van Christus.

Zo verstaan we de woorden: en ik ben voor de wereld gekruisigd, ik ben voor de wereld een kruiseling, een veroordeelde, een ten dode gedoemde. Daaruit verstaan wij, als wij roemen in het kruis van Christus en als wij leven uit Christus' kruisverdienste, dan willen de mensen van de wereld der zelfverlossing, of zij nu op godsdienstige dan wel goddeloze wijze die zelfverlossing begeren en nastreven, niets van ons weten. Want het kruis van Christus is hun een ergernis, een aanstoot en een dwaasheid. De wereld van de zware godsdienstigheid zegt: "U bent mij veel te licht! Het gaat niet zo gemakkelijk! Er is meer nodig dan het kruis alleen!"

En de wereld van de ongodsdienstigheid wil alleen maar horen van de zelfverlossing door krachten in de mens. En beide zijn ze vijandig aan het kruis van Christus. Want ze laten de Heiland niet een

volkomen Zaligmaker zijn. Zodat zij beiden die van Christus zijn en alleen roemen in het volmaakte werk van Christus op Golgotha hâten en vervolgen.

Zo heeft de roomse kerk in de 16e eeuw die van Christus waren vervolgd en gedood. En in allerlei vorm heeft zich dat sindsdien herhaald, tot in deze eeuw toe. Als wij vandaag in de breed-christelijke wereld om ons heen kijken, dan dringt zich de vraag aan ons op: Waar blijft veelal de ergernis van het kruis van Christus?

Wij moeten, zo zegt men, ons met het evangelie in deze wereld niet isoleren maar er midden in gaan staan.

Met het evangelie staan midden in de Partij van de Arbeid, in het Nationaal Vakverbond, met het evangelie doordringen in de bioscoop.

We moeten de taal van deze tijd en de vormen van deze tijd overnemen, om met het evangelie verstaanbaar te zijn voor de moderne mens. Maar dan zoeken wij de roem der wereld, de lof, dat die christenen nog wel meevallen, toch nog wel moderne mensen zijn en openstaan voor deze tijd en voor de zogenaamde cultuur van deze dagen. Maar dan hebben we de ergernis en de dwaasheid van het kruis van Christus weggenomen. Dan hebben we vergeten, dat deze wereld van onvrome en "vrome" godsdienstigheid in wezen vijandig staat tegenover het kruis van Christus. Dan hebben we het kruis der schande tot een voor mensen aangenaam ding gemaakt.

Maar wie aan de kant van het kruis gaat staan, naast Christus, en wie op die Christus alleen vertrouwt en bouwt en daarin alleen zoekt de behoudenis, die wordt door de wereld uitgeworpen als onbruikbaar. En als de wereld mij excommuniceert, uitwerpt en vervolgt, niet om mijn onhebbelijkheden maar om het kruis van Christus, dan ben ik op de goede weg. Dan is daarmee meteen het bewijs geleverd, dat de wereld voor mij is gekruisigd, dat ik met die wereld heb afgerekend. Anders zou zij zich niet zo vijandig betonen.

En zo kunt u nu ook de avondmaalsviering verstaan. Daar gaat u als gemeente van Christus belijden, dat al uw verlossing in het kruis alleen is gegeven. Daar roemt u in de kruisverdienste van Christus alleen. Maar dan ontvangt u daar ook de kracht, om de smaadheid en vervolging en uitwerping terwille van het kruis te dragen. Door het geloof alleen kunt u de excommunicatie door de wereld verdragen. En er blij en rijk onder zijn. Al zou de hele wereld tegen u opstaan, dan nog zult u door het geloof blijven roemen in het kruis alleen. Zo moet u avondmaal vieren, opdat u tegenover de wereld getuigenis zult blijven geven van het kruis alleen. Opdat u niet alleen aan de avondmaalstafel maar ook in de wereld, waarin u leeft, u niet zult schamen voor het evangelie des kruises. En daarmee dient u deze wereld van zelfverlossing.

Want het is volop barmhartig, als u tot de wereld der vrome en onvrome zelfverlossing zegt en blijft zeggen, dat zij zichzelf niet kan verlossen en dat nergens, noch in het gezin, noch in de arbeid, noch in de politiek, noch in enig ander ding, zelfverlossing door krachten uit de mens het leven redt en geneest van het verderf. Als u bij uw avondmaalsviering alleen maar het kruis van Christus voor ogen hebt, dan zult u daar gesterkt worden in de strijd tegen de wereld der zelfverlossing, waarin u dagelijks moet verkeren. Dat de wereld voor u is gekruisigd en u voor de wereld, betekent niet, dat u zich onttrekt aan de wereld der mensen in hun waan van zelfverlossing. Neen, het betekent, dat u midden in die wereld spreekt en blijft spreken van de verlossing door Christus alleen. Ook al kost u dat enorm veel, ook al moet u daarvoor smaad en verdrukking en vervolging lijden. Al moet u daarvoor, net als Paulus, de littekenen van de Heere Jezus in uw vlees dragen. Aan het avondmaal ontvangt u de kracht om zo met de banier van het kruis te staan in het leven.

3. het UITBAZUINEN van de roem op het kruis.

En nu kunnen we gaan verstaan, waarom de apostel dit vers inleidt met de woorden: "Maar ik moge ervoor bewaard blijven te roemen anders dan in het kruis van onze Heere Jezus Christus". Hier, in het uitbazuinen van de roem op het kruis, onze laatste gedachte.

Paulus wil niet roemen op zelfverlossing zoals de joden doen. Dat heeft hij door het kruis van Christus afgeleerd. En hij wil ook niet roemen op eer en goedwilligheid bij de wereld der zelfverlossing. Dat maakt het kruis van Christus hem onmogelijk. Want hij heeft nu geleerd en verstaan, dat alleen door de gekruisigde Christus zijn leven en het leven van heel de kerk en van heel de wereld wordt verlost van zonde en zondesschuld en zondestraf. Daarom houdt hij zich niet bezig met zichzelf noch met anderen naast hem.

Alleen het kruis vervult hem met uitbundige lof.

Roemen: het is zingen van het kruis. Het kruis is daarom het hoogste in zijn blijdschap. Van dat

kruis gaat Paulus zingen.

Niet zo maar slapjes en flauwtjes. Neen, zijn gehele leven is een machtige lofzang geworden op het kruis. En zijn bedoeling is ook niet, om alleen een eenzame opperzangmeester te blijven, maar om heel de kerk, ook u, mee te slepen in zijn lied.

Roemen is natuurlijk wat anders dan het kruis op een wandtekst te borduren en dan aan de muur op te hangen. Roemen in het kruis, is ook wat anders dan de waardigheid van het kruis toestemmen en stilzwijgend accepteren. Als er iemand bijv. in zijn rijkdom roemt, dan wil dat zeggen, dat hij er helemaal mee vervuld is. Als iemand roemt op zijn kinderen, dan wil dat zeggen, dat hij of zij er nooit over uitgepraat is en aldoor maar roemt over die kinderen. En zo betekent roemen in het kruis van Christus, dat u er nooit uw mond overhouden kunt. Dat u er letterlijk vol van bent. Dat u wegzinkt in verwondering en aanbidding over het kruis van Christus als het overweldigende geschenk van Gods liefde tot uw verlossing en tot verlossing van heel de kerk, waarvan u door Gods genade een levend lid bent en eeuwig zult blijven.

Dat roemen is maar niet iets voor mensen van het Leger des Heils maar voor u allemaal. We zingen in de kerk:

"Ik zal zolang ik leef mijn psalmen vrolijk wijden aan Zijn lof", "Ik zal zo lang ik het licht geniet, Hem verhogen in mijn lied".

Maar we zijn dat helaas buiten de kerkdeur al gauw vergeten! We meenden het natuurlijk wel in de kerk en aan de avondmaalstafel, toen we het samen zongen. Maar een ogenblik later, net buiten de kerkdeur, begonnen we al weer over andere dingen, over een broeder en een zuster of over dingen, die ons niet aanstaan.

We zeggen, dat wij het kruis van Christus liefhebben, omdat het de verlossing van ons leven is.

Maar gaat het dan met die liefde zoals een Russisch spreekwoord zegt, dat het namelijk met de liefde is als met het hoesten: je kunt het niet verbergen en je kunt het niet inhouden en als u probeert dat hoesten in te houden, ziet iedereen hoe benauwd u het hebt?

Maar helaas kunnen wij de roemtaal van het kruis wel inhouden, beter dan ons hoesten, en we krijgen het helemaal niet benauwd ook!

En daarom moeten we ons in de week van voorbereiding op het heilig avondmaal en al de dagen van ons leven niet met onszelf bezig houden en ook niet met de mensen rondom ons in de kerk maar met Christus en: Diens kruis.

En als wij alle aandacht van onszelf aftrekken en van de anderen rondom ons, als we onze aandacht eens geheel en uitsluitend op Christus en Diens kruis gaan richten en: blijven richten, dan zullen wij minder last van onszelf hebben en zeker minder last van elkaar en meer lof voor Christus!

En dan staat Christus met Zijn werk centraal in ons leven. Dan worden wij al meer vervuld met Hem, Die ons leven is en moet zijn. Dan worden alle dagen goed en zeker de dagen van de avondmaalsviering!

Christus' heilsfeit, Zijn lijden en sterven aan het kruis, moet ons vervullen. Want dat is het enige dat ons vervullen kan.

Het is het enige dat ons blijdschap tot in eeuwigheid kan geven en ook metterdaad geeft.

AMEN